

Hồi 231

Hòa khí thâm trường

An Long quay đầu bỏ đi, khoái thuyền mang theo chiến lợi phẩm mỹ lệ lệ làng lướt về phía cổ đại thuyền của Tư mã Đạo Tử lúc này đã trông thấy rõ ràng.

Bọn Yến Phi đều thả lỏng chân tay vừa rồi dùng lực quá độ, Tư mã Nguyên Hiến công lực kém nhất, hai tay vẫn run bắn lên không khống chế được.

Tư mã Nguyên Hiến vừa thở hổn hển vừa nói: “Ta có cần đứng lên không? Sau đây ai đây trong số các vị tùy tiện kẻ đao kiếm ngang cổ ta, có thể mới giống như một tên tù binh”.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dự vừa rút khăn bịt đầu từ trong bọc chụp lên đầu, Đồ Phụng Tam cười: “Công tử ngồi đây được rồi, chỉ cần giả bộ bị chế ngự huyết đạo thì còn ai hoài nghi người không phải là tù binh?”.

Tư mã Nguyên Hiến gật đầu: “Đúng! Đối lại là ta cũng tuyệt đối không tin. Hắc! Đêm nay thật sự vô cùng xảo diệu. Ta đã học được từ ba vị rất nhiều điều xưa nay không hề nghĩ đến”.

Lại thở dài nói: “Trước đây bị cha chửi mắng, ta đều bỏ ngoài tai, bây giờ mới biết lời lời đều là vàng đá”.

Lưu Dự thầm nghĩ những chuyện trải nghiệm đêm nay nếu thực sự ảnh hưởng khiến Tư mã Nguyên Hiến biến thành một kẻ hiểu biết, có lý trí và gan dạ, tương lai chắc chắn sẽ thành kinh địch của mình, bất quá nghĩ cho kỹ lại không có khả năng, con người làm sao có thể vẹn vẹn qua một đêm thay đổi được?

Liếc mắt nhìn dọc theo bờ nam, bình tĩnh nói: “Từ Đạo Phúc không thấy tới”.

Đồ Phụng Tam tiếc rẻ nói: “Chính lão Hắc cứu gã rồi”.

Tư mã Nguyên Hiến tuy còn lâu mới hiểu biết lẽ lối giang hồ như ba người, nhưng cũng đoán ra rằng đằng sau lời nói của Đồ Phụng Tam hẳn có ám chỉ điều gì đó, địa điểm trao đổi người tuy là bến Hoàn Phong, nhưng Từ Đạo Phúc tinh minh lợi hại nhất định sẽ phái thám tử giám thị động tĩnh thượng hạ du, thấy mình và đám Yến Phi hợp tác chặt chẽ, không nghi ngờ gì thì quả là ngu xuẩn.

Chưa chừng hiện giờ Từ Đạo Phúc đã chuẩn về phía nam để tránh bị Kiến Khang quân truy bắt.

Yến Phi lạnh lùng nói: “Cổ Thiên Thu cũng không tới”.

Tư mã Nguyên Hiến giật mình: “Chẳng lẽ cũng bị hấn khám phá chân tướng trốn mất?”.

Một chiếc khoái thuyền từ bên cổ đại thuyền ngược dòng chèo về phía bọn họ, trên đầu thuyền và đuôi thuyền đều có một ngọn đuốc, Tư mã Đạo Tử ngang nhiên đứng ở đầu thuyền, ngoài y ra chỉ có hai người chèo thuyền. Rõ ràng là không có Cổ Thiên Thu trong đám.

Lưu Dụ ngấm ngấm kinh hãi, ba người đối ba, không những biểu lộ thành ý của Tư mã Đạo Tử, còn biểu lộ sự tự tin mãnh liệt của Tư mã Đạo Tử, Kiến Khang thành đã hoàn toàn do y khống chế.

Thực sự Tư mã Đạo Tử là nhân vật xuất sắc nhất của hoàng tộc kể từ khi Tấn thất Nam độ, vì thế chẳng những có thể giúp Tư mã hoàng triều chế hành Tà An, mà còn có thể xây dựng một lực lượng ngang ngửa với Tà Huyền. Hiện tại Tà gia nhân tài điêu linh, còn lại mỗi mình Tà Diễm chèo chống đại cục, Kiến Khang đâu còn ai ngăn được Tư mã Đạo Tử vươn tới đỉnh cao quyền lực.

Cứ coi bốn lĩnh ứng biến linh hoạt đêm nay của y, biến nguy cơ thành kỳ ngộ là thấy y xứng đáng là đối thủ của Hoàn Huyền và Tôn Ân. Nếu để Tư mã Đạo Tử bình định miền Nam, ngày tàn của gã chẳng còn bao lâu, bởi vì Tư mã Đạo Tử không thể chấp nhận một kẻ được coi là người kế thừa của Tà Huyền như gã tồn tại trên đời này.

Lúc này khoái thuyền chỉ còn cách chiếc thuyền lớn của Tư mã Đạo Tử không đầy nửa dặm, đã có thể trông thấy năm chiếc thuyền một buồm cỡ trung bình neo tại Hoành Phong độ bên bờ bắc, thấy đều là các chiến thuyền được bọc da trâu sống, di động rất linh hoạt, rất phù hợp cho các đường hà đạo như Hoài Thủy, Dĩnh Thủy.

Tư mã Đạo Tử khẳng khái cấp cho bọn họ năm chiến thuyền hạng nhất như vậy, chẳng cần nói cũng biết y muốn mượn đao giết người, muốn nhờ tay bọn họ diệt bớt thực lực trên sông của Lương Hồ bang.

Đám Yến Phi đều nghĩ đến chuyện này, chỉ vì có mặt Tư mã Nguyên Hiến nên không tiện nói ra.

Đồ Phụng Tam cười đáp lời Tư mã Nguyên Hiến: “Công tử yên tâm, nếu lệnh tôn một tên Cổ Thiên Thu cũng không bắt được thì hôm nay đã không ngồi được ở vị trí này”.

Tư mã Nguyên Hiến nửa tin nửa ngờ lộ vẻ suy tư, biểu lộ thái độ khiêm tốn học hỏi, bản khoản không biết vì sao Đồ Phụng Tam có thể suy đoán và khẳng định như vậy mà mình thì không.

Hai chiếc khoái thuyền mau chóng tiến lại gần nhau.

Lưu Dụ chợt hỏi: “Năm chiến thuyền này của chúng ta có chống được Ẩn Long của lão Hác không?”.

Đồ Phụng Tam hiển nhiên cũng đang suy nghĩ về chuyện này, đáp ngay: “Chúng ta người nhiều hàng nặng, lại chưa thành thạo các tính năng của loại chiến thuyền này, người bên ta lại là một đám ô hợp, đối phương chuẩn bị sẵn sàng, nếu trong đêm tập kích thì bọn ta chỉ còn cách đợi người ta đến mổ thịt”.

Tư mã Nguyên Hiến lòng chấn động, nhớ lại bản thân mình từng thảm bại khi đối phó với Ẩn Long, chính vì không biết người biết ta như Đồ Phụng Tam.

Yến Phi khẽ cười: “Thương lượng với vương gia mượn đường có được không?”.

Chàng không nói ra là còn ba chiếc thuyền tải lương vì không muốn để Tư mã Nguyên Hiến biết chuyện này.

Lưu Dụ nói: “Hay lắm!”.

Đồng thời đưa mắt cho Đồ Phụng Tam.

Nếu xuôi dòng mà đi, dù phải xa thêm một vòng lớn, theo đường Hàn Châu rồi mới nhập Hoài Thủy, lại khiến Hác Trường Hanh trở mắt không làm gì được. Tuyệt diệu nhất là nếu Hác Trường Hanh chờ đợi bọn họ ở thượng du tất sẽ chậm trễ so với bọn họ từ một đến ba ngày đường. Còn bọn họ sẽ có thể thuận đường đi qua căn cứ địa bí mật của Đại Giang bang, kiếm thêm người của Đại Giang bang thành thạo thủy chiến phụ trách đoàn thuyền này thì còn sợ gì Lương Hồ bang.

Theo thủy trình tính toán, chỉ cần Hác Trường Hanh chậm hai ngày là bọn họ chắc chắn tới Dĩnh Khẩu trước hắn.

Đồ Phụng Tam nói: “Giảm tốc!”.

Hai thuyền cuối cùng đã gặp nhau trên mặt sông, từ từ tiếp cận cho đến khi hai thuyền song song cách nhau chừng một trượng.

Ánh mắt Tư mã Đạo Tử lướt qua Đồ Phụng Tam và Lưu Dụ đầu mắt bịt kín, liếc nhìn con trai một cái rồi mới quay sang nhìn Yến Phi.

Điều ngạc nhiên là Tư mã Nguyên Hiến không nói câu gì, thần thái bình tĩnh, chỉ hướng về phía Tư mã Đạo Tử gật đầu biểu thị mọi cái đều ổn.

Hai người chèo thuyền đều là những cao thủ thân hình cao lớn, khí độ trầm ổn, niên kỷ đều chưa quá ba chục, nhưng đám Yến Phi biết họ đều là cao thủ hạng nhất.

Đồ Phụng Tam và Lưu Dự đều chăm chú quan sát Tư mã Đạo Tử, tìm hiểu xem vị cao thủ có địa vị kế cận với Tạ Huyền và Hoàn Huyền trên bảng Cửu phẩm cao thủ có điều chi phi thường.

Yến Phi bình thản hỏi: “Phải chăng Cổ Thiên Thu đã bị vương gia bắt giữ?”

Tư mã Đạo Tử gật đầu, chậm rãi nói: “Từ Đạo Phúc đã biết chuyện đào tẩu, bọn ta cũng không muốn thêm chuyện, chiếc thuyền chở vợ con người nhà Cổ Thiên Thu bị bọn ta chặn lại, hấn không thể không thừa nhận. Từ miệng hấn ta tra ra được cơ sở Tôn Ân bố trí ở Kiến Khang, quét sạch gian tế Thiên Sư đạo ở đây. Hừ!!”

Yến Phi thậm có cảm giác bất nhẫn, nhưng chiến tranh xưa nay là thế, rất khó trách Tư mã Đạo Tử.

Nói: “Công tử có thể trở về bên thuyền vương gia được rồi”.

Tư mã Nguyên Hiến nhìn cha, thấy y gật đầu bèn đứng dậy nói: “Đêm nay Nguyên Hiến tuy nhục bị bắt, nhưng cũng thu được lợi ích không ít, ba vị không những dùng lễ đối đãi, mà còn không nói nửa câu không khách khí, Nguyên Hiến xin chân thành cảm tạ, hy vọng tương lai gặp lại mọi người là bạn chứ không phải thù”.

Ba người Yến Phi đều thầm khen Tư mã Nguyên Hiến đàn hoàng, lại còn ngấm giúp đỡ họ, ít ra Tư mã Đạo Tử nghe được trong lòng cũng rất dễ chịu.

Tư mã Đạo Tử thấy con trai không bị cấm chế, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nét mặt hòa hoãn hơn nhiều. Mà Yến Phi chưa hề hỏi một câu đến tù binh đã chấp nhận để con trai mình trở về, không những nể mặt mà còn biểu lộ tín nhiệm, nguyện ý hợp tác với mình.

Tư mã Nguyên Hiến tung mình lên không hạ xuống bên cạnh Tư mã Đạo Tử.

Tư mã Đạo Tử liên tiếp kêu hai tiếng hảo, sau đó mỉm cười nói: “Không ngờ sự việc đêm nay lại kết thúc hoàn hảo như thế này, cả hai bên đều có lợi. Người đều ở trên năm chiến thuyền, không những trang bị đầy đủ, trên thuyền còn có binh khí cung tên, lương thực còn nhiều hơn số lượng các vị yêu cầu. Bốn vương ở đây chúc chư vị ra quân thắng lợi, sớm thu phục Biên Hoang Tập”.

Đồ Phụng Tam gỡ khăn bịt đầu nói to: “Vương gia thật đáng mặt vương gia! Hoang nhân bọn ta sẽ không để vương gia thất vọng”.

Tư mã Đạo Tử hai mắt sáng rực, cười nói: “Thì ra là đệ tam vị Ngoại Cửu phẩm cao thủ Đồ Phụng Tam, trách nào trong tình huống như vậy có thể lên thuyền hành sự,

dạy dỗ đứa con kém cỏi của ta một bài học tốt. Nhưng không biết từ khi nào Đồ huynh biến thành Hoang nhân thế?”.

Đồ Phụng Tam cười ha hả, khí thế hết sức hào hùng phóng khoáng đáp: “Lúc Hoàn Huyền kết minh với Nhiếp Thiên Hoàn là lúc Đồ Phụng Tam này không còn lựa chọn nào khác, vương gia hẳn minh bạch tâm tình ta chứ?”.

Lưu Dụ cũng bỏ khăn bịt đầu đứng lên thi lễ nói: “Bắc Phủ binh phó tướng Lưu Dụ tham kiến Lang Nha vương”.

Tư mã Đạo Tử song mục loé sát cơ, chớp mắt lại tươi cười nói: “Lưu phó tướng không cần đa lễ, ngày sau còn cần nhờ người nhiều! Chỉ cần Lưu phó tướng tận trung với triều đình, bốn vương tất không bạc đãi người”.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam thầm khen Lưu Dụ dùng chiêu này hết sức đúng lúc, ít nhất để cho Tư mã Đạo Tử có thể hạ đài ngon lành, lại rất hơi hót hóa giải xong quan hệ cực kỳ căng thẳng giữa hai người.

Yến Phi cũng thẳng người lên nói: “Tương lai nếu bọn ta có thể thu phục Biên Hoang Tập, sẽ y ước tới tìm vương gia bàn xem sẽ thực hiện hiệp ước như thế nào”.

Ngưng lại một chút rồi lại tiếp: “Còn một chuyện xin vương gia giúp đỡ, bọn ta muốn theo đường Kiến Khang trở về Biên Hoang Tập, bởi vì Hác Trường Hanh đang chờ đợi bọn ta ở thượng du. Ngoài ra bọn ta còn có ba chiếc thuyền lương đang chờ ở phía hạ du, xin hoàng gia ân chuẩn cho cùng bọn ta trở về Biên Hoang Tập”.

Tư mã Đạo Tử ánh mắt tập trung vào thân hình quyến rũ của tiểu Bạch Nhạn vẫn nằm phục trên thuyền, nói như không có chuyện gì xảy ra: “Nữ nhân đó phải chăng là ái đồ Doãn Thanh Nhã của Nhiếp Thiên Hoàn?”.

Yến Phi đáp: “Đúng là cô ta”.

Tư mã Đạo Tử hoan hỉ nói: “Các vị quả nhiên không để bốn vương thất vọng. Không vấn đề gì, các vị có thể theo đường Kiến Khang đi tới Hoài Thủy. Ta bảo đảm Hác Trường Hanh không thể vượt qua Kiến Khang nửa bước”.

o0o

Năm chiến thuyền một buổi từ Hoàn Phong Độ đi ra hướng về phía Kiến Khang, cổ đại thuyền của Tư mã Đạo Tử vẫn lưu lại phía sau bảo hộ bọn họ, lại phái xuất hai chiếc khoái thuyền mở đường.

Năm trăm hai mươi tám huynh đệ tử muội Hoang nhân phân bố trên năm thuyền. Loại chiến thuyền này mỗi chiếc có thể chứa được hai trăm người, lại có cả kho lương và kho quân khí, vì vậy không hề có cảm giác chật chội. Bất quá hơn năm trăm Hoang nhân đại bộ phận là người già phụ nữ, lại khá nhiều người đau ốm bị thương, số người có thể sử dụng vào việc điều khiển thuyền không đến trăm, trong đó thạo việc lại không đến một nửa, có thể lái thuyền yên lành đi trên sông đã là phúc lắm rồi, khó lòng mong gì hơn ở bọn họ. Nếu gặp địch nhân thì chắc chắn là không thể chống cự.

Tư mã Đạo Tử thực sự hết sức khảng khái, kể cả đến Lưu Dụ cũng phải phát sinh hảo cảm. Trên thuyền quả nhiên trang bị đầy đủ, mỗi thuyền đặt bốn đài bắn đá, đầu thuyền cuối thuyền đều có nỗ máy, bên mạn thuyền có vách chắn tên có thể che được đến nửa thân thuyền, nếu có một đội thủy thủ chiến sĩ giỏi là có thể trở thành một lực lượng tấn công mạnh trên sông.

Tuy chỉ có một cột buồm, nhưng lại treo được bốn buồm, chỉ cần mỗi cánh buồm cấu thành góc nghiêng với cột buồm, khéo léo phối hợp hướng gió và sức gió là có thể tận dụng gió từ bất kỳ hướng nào thổi tới tạo thành dòng lực đẩy thuyền đi. Mà như vậy cũng chỉ có những người thành thạo mới làm được, vì vậy Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ phải chia ra mỗi người chỉ huy một thuyền. Còn lại hai thuyền do hai huynh đệ Hoang nhân hiểu biết đường đi phụ trách.

Hai chiến thuyền của thủy sư Kiến Khang lướt qua dùng cờ hiệu và đèn hiệu trao đổi với hai khoái thuyền dẫn đường, hiểu rõ tình hình rồi bèn đi thẳng lên thượng du tiếp ứng cho Tư mã Đạo Tử.

Trong số người ngồi trên khoái thuyền có đại tướng Vương Du của Tư mã Đạo Tử, có hấn khai lộ đương nhiên mọi chuyện không thành vấn đề.

Yến Phi tọa trấn chiếc thuyền đi đầu, sau một phen bận rộn thấy mọi thứ ổn định, liền thở phào một hơi đứng trên khán đài quan sát tình huống bên bờ nam. Lúc này bọn họ ở cách địa điểm ước hẹn với ba chiếc thuyền lương do Cao Ngạn phụ trách không tới hai dặm.

Theo kế hoạch ban đầu, sau khi trời sáng ba chiếc thuyền lương mang theo hơn ngàn Hoang nhân còn lại sẽ hội hợp với bọn họ.

Ánh bình minh bắt đầu xuất hiện nơi chân trời, một đêm dài dằng dặc cuối cùng cũng trôi qua, một ngày mới bắt đầu. Bất quá ngày mới này lại khác hẳn bất kỳ ngày nào trong quá khứ, kẻ quyền thế nhất Kiến Khang Tư mã Đạo Tử bước lên quyền vị tối cao trong trạng thái không tình nguyện, trở nên đích ngấm để cho chư hùng phương Nam chĩa mũi nhọn vào.

Bàng Nghĩa đứng bên cạnh chàng phấn khởi nói: “Hảo tiểu tử! Đích thực có các người là số một! Ta còn cho rằng các người sẽ ngu ngốc tới cướp ngực, té ra lại có thủ đoạn này. Nghe nói người hạ sát Trúc Pháp Khánh, người làm cách nào vậy?”.

Bên kia Phương Hồng Sinh đang dùng cái mũi kỳ dị của lão dò dẫm đánh hơi mùi vị gió sông lạnh lẽo và tinh khiết, hai mắt lộ ra thần sắc khó tin, liên tục lắc đầu: “Tuy là sự thực trước mắt, nhưng đến tận bây giờ ta vẫn không dám tin, lại do Kiến Khang quân khua chiêng gióng trống tiễn bọn ta đi”.

Một đám hơn hai chục thiếu nữ thiếu phụ mang theo ba, bốn đứa nhỏ từ trong khoang thuyền lũ lượt chạy ra cực kỳ vui vẻ, đổ xô về phía đầu thuyền, vừa chỉ trỏ cảnh đẹp hai bên bờ, vừa cười nói chào hỏi ba người trên đài chỉ huy.

Nhìn thấy Yến Phi đứng trên đài, quần nữ ánh mắt đều sáng rực, không cầm được nhìn đi nhìn lại mấy lần, có một số còn liếc mắt tống tình.

Hoang nhân bất luận nam hay nữ đều không ưa lễ mao quy củ. Đặc biệt đám chị em này có không ít người là kỹ nữ sinh nhai ở Dạ Oa Tử, bạo dạn hơn nữ tử thường nhiều lần. Khổ nạn đã qua, bọn họ lại hồi phục sinh khí.

Phương Hồng Sinh mặt đỏ bừng như say rượu tíu tít chào hỏi, hiển nhiên rất vui sướng có mặt trong đám.

Bàng Nghĩa thấy Yến Phi nét mặt trầm tư, hỏi: “Yến tiểu tử đang nghĩ gì vậy?”.

Yến Phi nhìn theo quần nữ kéo nhau tới đầu thuyền, đột nhiên có cảm giác kỳ dị, nhưng lại không biết do đâu, đáp: “Ta đang nghĩ sau khi gặp các huynh đệ còn lại rồi phải điều phối lại mọi người, mang người già yếu phụ nữ và trẻ em tập trung hết về ba chiếc thuyền tải lương, còn năm cỗ chiến thuyền phải do các huynh đệ có kinh nghiệm tiếp thu, như vậy dù gặp sự cố vẫn có thể hoàn kích và bảo hộ bọn họ”.

Bàng Nghĩa nói: “Như thế chẳng hóa quá phí thời gian sao? Theo tính toán từ đây đến tận Hoài Thủy, đường đi an toàn mà”.

Yến Phi lắc đầu: “Ta vẫn nhớ như in lúc Biên Hoang Tập thất hãm, mọi chuyện đều xảy ra hết sức đột ngột ngoài dự liệu, thận trọng một chút vẫn hơn”.

Phương Hồng Sinh vẫn chưa hết sợ nói: “Đêm đó thật sự kinh hiểm vô cùng, bên ta còn gần một nửa chưa kịp qua sông, địch nhân từ bốn phương tám hướng xông vào, ta và lão Bàng, Cao tiểu tử cùng hơn trăm người chỉ biết cố chết men theo Dĩnh Thủy chạy về phía nam, may mà trên đường không gặp địch nhân, nếu không làm sao còn được nhìn thấy cảnh đẹp hôm nay nữa chứ”.

Ba chiếc thuyền buồm lớn xuất hiện ở đoạn sông uốn khúc, Yến Phi vội lệnh cho người dùng đèn hiệu truyền tin báo bọn họ ở nguyên tại chỗ, chính mình sẽ thông báo cho Vương Du ở đằng trước.

Ba chiếc thuyền hàng giống như ba con quái vật khổng lồ phủ phục tấm nắng ban mai, đều là loại thuyền mảnh chở khách kiêm chở người, vì được dùng để chở vật nặng là chính nên không yêu cầu linh hoạt, vì vậy mà đầu bằng đuôi bằng, đáy cũng bằng, có ngăn nước nông.

Thuyền mảnh loại này có thể chở nặng tới ba ngàn thạch, có ba cột buồm treo bốn cánh buồm, thân thuyền dài mười lăm trượng, rộng ba trượng. Lúc thường mỗi thuyền chứa được ba trăm người, ba thuyền hơn ngàn người hơi nhiều, nhưng vẫn có thể đứng chen nhau được.

Yến Phi và Bàng Nghĩa, Phương Hồng Sinh kéo nhau xuống đài.

Hai chiếc khoái thuyền khai lộ lướt qua ba cỗ thuyền mảnh, năm chiến thuyền theo sau.

Bàng Nghĩa hân hoan nói: “Lần này chúng ta thắng lợi trở về, quả thực là vĩ đại thái lai”.

Phương Hồng Sinh đầy cảm xúc nói: “Ta vốn đã cho rằng Biên Hoang Tập kết liễu rồi, đâu ngờ hốt nhiên lại có cơ hội xoay chuyển thế này, đúng là ông trời không tuyệt đường người ta bao giờ”.

Bàng Nghĩa cười nói: “Nên nói là Hoang nhân khí số chưa tận, lão thiên gia vẫn chiếu cố bọn ta”.

Yến Phi thầm nghĩ không biết khi Cao Ngạn biết người trong mộng của hắn đã trở thành tù nhân dưới trướng chẳng biết sẽ có phản ứng thế nào? Bất quá nếu hắn yêu cầu phóng thích nàng ta, chắc chắn chàng sẽ đồng ý.

Lúc này đám nữ tử từ đầu thuyền đang ồn ào cười đùa hi hi ha ha trở lại.

Tâm thần Yến Phi lại đang bay xa tới tận chỗ Kỷ Thiên Thiên ở miền Bắc, nếu nàng nghe tin Biên Hoang Tập lại thất hãm một lần nữa, liệu có vì mất hy vọng mà bỏ luyện Trúc cơ công khiến Yến Phi sau khi công thành không có cách gì tiếp xúc tâm linh với nàng nữa hay không? Không có Kỷ Thiên Thiên làm tai mắt, chàng và Thác Bạt Khuê có lẽ sẽ thất bại, bởi vì đối thủ của bọn họ là Mộ Dung Thùy hùng mạnh nhất ở Bắc phương, nếu thất bại, Thác Bạt Khuê sẽ bị y nhổ tận gốc rễ, vĩnh viễn không thể ngóc lên được nữa.

Teng!

Điện Luyến Hoa đột nhiên phát ra âm thanh lạnh lạnh có thể làm bất cứ ai kinh tâm động phách.

Yến Phi đang trầm tư lập tức giật mình tỉnh lại, hai đạo bạch quang từ trong đám phụ nữ như điện chớp bắn tới Phương Hồng Sinh và Bàng Nghĩa.

Việc xảy ra đột ngột, Bàng Nghĩa và Phương Hồng Sinh tuy rằng lúc đầu bị âm thanh do kiếm phát ra làm chân tay bủn rủn, nhưng ám khí đối phương vừa mau vừa chuẩn, dù rằng trong lúc thường cũng khó tránh được, chưa kể lại ở trong tình huống chân tay luống cuống.

- o O o -